

fritagelse til vederlaget for gesandtskabs- eller konsulatstjenesten, for så vidt det drejer sig om danske statsborgere eller om ikke-danske statsborgere, der ved deres ansættelse ved en herværende udenlandsk diplomatisk eller konsulær repræsentation var fuldt skattepligtige her i landet, foreslås det ved bestemmelsen i nærværende lovforslags § 3, at en tilsvarende begrænsning i skattefriheden skal gælde kommuneskatten. I forbindelse hermed har man fundet det naturligt tillige i loven at optage en udtrykkelig bestemmelse om de pågældendes skattefrihed svarende til bestemmelsen i statsskattelovens § 3, nr. 2.

Til § 4.

Bestemmelserne i lovens § 7, stk. 1, hvorefter der for hver kommune skal tilvejebringes en skattevedtægt, som skal følges „ved ligningen på formue og lejlighed“, foreslås ophævet. Som begrundelse herfor skal anføres følgende: Pligten for hver kommune til at tilvejebringe en skattevedtægt indførtes ved den kommunale skattelov af 1903 med den begrundelse, at det var nødvendigt at tilvejebringe større ensartethed i fremgangsmåden ved skatteligningen i de forskellige kommuner. Da praktisk talt alle regler vedrørende den kommunale indkomstbeskatning i 1937 blev samlet i loven vedrørende personlig skat til kommunen (lov nr. 28 af 18. februar 1937), ses der ikke at være nogen begrundelse for fortsat at opretholde pligten til at udarbejde skattevedtægter. I denne forbindelse kan det oplyses, at de ændringer i reglerne vedrørende den personlige kommuneskat, der er blevet gennemført siden 1937, kun i meget begrænset omfang er blevet optaget i de vedtægter, der blev stadfæstet efter 1937-lovens gennemførelse, og at disse vedtægter derfor i vidt omfang indeholder bestemmelser, der på afgørende punkter afviger fra de lovregler, der idag gælder på dette område. Et ganske tilsvarende forhold gjorde sig gældende ved gennemførelsen af 1937-loven, idet et stort antal købstad- og sognekommuner på dette tidspunkt ikke havde fået deres vedtægter fornyet siden stadfæstelsen i 1904. At vedtægterne blev opretholdt ved 1937-loven, uanset at de på dette tidspunkt således næppe kunne have nogen større værdi for kommunerne, skyldes formentlig hovedsagelig mere „traditionelle“ hensyn.

En opretholdelse af bestemmelsen om tilvejebringelse af skattevedtægter ville som følge af den foreslåede ændring af beskatningssystemet i en række kommuner medføre, at samtlige vedtægter måtte optages til revision (formentlig på grundlag af en under hensyn til de nye lovregler udarbejdet

ny normalvedtægt), hvilket efter det ovenfor om de hidtidige erfaringer anførte ikke synes at kunne have noget større praktisk formål.

Til § 5.

Bestemmelserne i lovens § 8 er foreslået omredigeret som en konsekvens af, at ligningen efter formue og lejlighed efter forslaget falder bort i en del af kommunerne, og der er samtidig foretaget en å jourføring af bestemmelserne under hensyntagen til de siden 1937 skete ændringer i statsskattelovgivningen. Efter den nye formulering er det fremdeles den ansatte indkomst til statsskat, der lægges til grund ved beregningen af kommuneskatten, d. v. s. skatteyderens nettoindtægt med de ifølge statsskattelovgivningen anerkendte fradrag for betalte skatter og forsikringer m. v. Det følger endvidere af bestemmelsens formulering, at de ved statsskatteansættelsen foretagne nedsættelser eller forhøjelser af selve den ansatte indkomst — f. eks. som følge af for sent indgivet selvangivelse eller som følge af reglerne i ligningslovens § 5 om nedslag i ansættelsen for aldersrentemodtagere m. fl. — også skal have virkning for kommuneskatten. Endelig er det — ligesom i den gældende lov — fremhævet, at skattelempelser i medfør af statsskattelovens § 23, stk. 7, også skal have virkning for kommuneskatten, uagtet lempelser efter denne bestemmelse ikke betragtes som nedslag i selve den ansatte indkomst.

For så vidt angår personer, der ikke er ansat til statsskat, har man ved den nye redaktion af bestemmelsen udtrykkeligt fremhævet, at den særskilte ansættelse til kommuneskat, der i sådanne tilfælde skal foretages, skal ske efter statsskattelovgivningens regler om opgørelsen af den statsskattepligtige indkomst. Samtidig er det foreslået, at klager over sådanne særskilte ansættelser til kommuneskat skal indgives til og påkendes af statsskattemyndighederne (skatterådet og landsskatteretten). Efter de gældende regler skal sådanne klager i købstæderne indgives til overligningskommissionen — der efter formue- og lejlighedsbeskatningens bortfald foreslås ophævet (forslagets §§ 10 og 22) — og på landet til amtsrådet. Da klager over *indkomstansættelsen* også i de tilfælde, hvor der ikke foreligger statsskattepligt, skal afgøres ud fra statsskattelovgivningens regler, må det anses for rigtigst at henlægge behandlingen af disse klager til „statsskatteklageinstanser“. I denne forbindelse kan bemærkes, at det kun i et meget begrænset antal tilfælde forekommer, at der foreligger kommuneskattepligt, uden at der samtidig foreligger statsskattepligt (praktisk taget kun for ugifte søfolk, der sejler i udenrigsfart).